

Danuta Mastalska

Objawienia fatimskie

Salvatoris Mater 18/1/4, 9-10

2016

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Objawienia fatimskie

Zadziwiające zjawiska o charakterze religijnym mają miejsce w różnych systemach religijnych. Często można w nich odnaleźć elementy legendarne, różnego rodzaju przekłamania, fantazje, halucynacje lub też oszustwa ze strony tzw. „widzących” osób czy także szatana. Zjawiska te wzbudzają sensację i w ten sposób przyciągają do siebie tłumy ludzi, zwłaszcza tych, którzy ekscytują się różnego rodzaju niezwykłościami, bez wnikania w ich wiarygodność.

Objawienia prywatne, które zdarzają się w Kościele katolickim, najczęściej mają charakter maryjny. Określenie ich autentyczności, bądź nie, jest rzeczą bardzo trudną, wymagającą wnikliwych i sumiennych badań. Dlatego Kościół podchodzi do nich z wielką ostrożnością i odpowiedzialnością. Zanim jest on w stanie wydać dekret o zgodności z wiarą danego objawienia prywatnego, musi minąć sporo czasu. To z tego powodu zaleca się wiernym (zwłaszcza duchownym), by nie organizować pielgrzymek do miejsc niezwyfikowanych, co do których zachodzi obawa o pomyłkę i nie sposób ich odwiedzać ze spokojnym sumieniem, bez narażenia na szkodę w dziedzinie wiary i w relacji z Bogiem.

Trzeba zatem pokornie i posłusznie poczekać na opinię Kościoła w każdym takim przypadku i nie nazywać „objawieniem prywatnym” czegoś, co nim nie jest.

Jeśli chodzi o objawienia fatimskie, mają one, po objawieniach w Lourdes, największe znaczenie wśród wszystkich objawień maryjnych aprobowanych przez Kościół i są również drugim miejscem pielgrzymkowym, do którego najliczniej przybywają pielgrzymi z całego świata.

Treść objawień fatimskich nie ma charakteru doktrynalnego, ale przede wszystkim pastoralny i odnosi się do konkretnych wydarzeń historycznych oraz ich konsekwencji. W ten sposób mają one również rys profetyczny. Ich przesłanie jest nadal szczególnie aktualne.

Przesłanie Fatimy winno być zatem powszechnie usłyszane, bez względu na to, jaką postawę wobec niego zajmą poszczególne osoby czy dane społeczności. Zwłaszcza zaś katolicy, mimo że nie są zobowiązani do wiary także w treść fatimskiego orędzia, niemniej nie powinni odnosić się do niego ze z góry przyjętą rezerwą, z uprzedzeniem. Boży świat przenika bowiem naszą rzeczywistość głębiej i mocniej, niż to chcemy zauważać i jesteśmy skłonni przyjmować. Potrzeba do tego wyrobionego „wzroku wiary”, która nie zatrzymuje się jedynie na materialnym wymiarze życia i świata. Chociaż bezwzględnie należy unikać bezrefleksyjnej naiwności w odniesieniu do wszelkich objawień prywatnych.

Nieuprawnione jest także dopisywanie do treści objawień fatimskich tego, czego w nich nie ma. Jak podkreślał kard. Ratzinger, nie została w nich uchylona zasłona przyszłości czy też ujawniona żadna wielka tajemnica. Fatima nie dodała również niczego nowego do przesłania zawartego na kartach Biblii. *W Chrystusie Bóg powiedział wszystko, to znaczy wypowiedział samego siebie, i dlatego Objawienie zakończyło się wraz z urzeczywistnieniem tajemnicy Chrystusa.*

Niniejszy numer „Salvatoris Mater” ukazuje rzeczywistość objawień fatimskich w wielu aspektach przedstawionych przez dobrze przygotowanych autorów. Większość z nich uczestniczyła w 24 Międzynarodowym Kongresie Mariologiczno-Maryjnym w Fatimie (6-11 IX 2016), którego temat brzmiał: „Wydarzenie fatimskie sto lat później. Historia, przesłanie i aktualność”. Zaprezentowane w Fatimie referaty, prezentujemy w aktualnym numerze „Salvatoris Mater”.

Danuta Mastalska